

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 58. Scripta alia de Prædestinatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

Jesu Christi pervenirent, pro libertate Fratrum suorum intercessuras.

Sæculum IX.
A. C. 852.

Haud multo post tempore Gumesindus & Servusdei fortiter pro Jesu Christo sanguinem dederunt. Gumesindus Toleti natus, Cordubam necdum pueritiam egressus a Patre & Matre adductus, & Deo oblatus est. Inter Clericos trium Martyrum Fausti, Januarii & Martialis, quos Ecclesia decima tertia Octobris colit, educatus, atque Diaconus postea & Presbyter ordinatus, Ecclesiæ rurali, etsi juvenis esset, præficitur. Is igitur cum in urbem & in conspectum Judicum cum Servusdei juvene Monacho Recluso se contulisset, ambo sicut alii decima tertia Januarii, Æra 890. seu anno reparatæ salutis 852. martyrio afficiuntur.

Mem. c. 9.

Mart. Rom.
13. Octob.

Ecclesia eorum memoriam ea die, qua passi sunt, agit.

§. LVIII.

Scripta alia de Prædestinatione.

In Francia Hincmarus & Pardulus Regis Caroli amicorum intimi, cum qua mente ferre non possent, quod Doctrina de gemina Prædestinatione Scriptis Prudentii, Lupi & Ratrami defenderetur, ut alios Scriptores opponerent, quemdam Diaconum, nomine Amalarium, cujus opus non superest, & Joan-

Maug. diss.
c 18. Lup.
Fer. ep. 12.

Hist. Ecclesiast. Tom. XI, LI nem

Sæculum IX. nem cognomento Scotum, seu Erigenam, A. C. 852. id est, Hybernum, calamum stringere Math. West. jusserunt. Erat vero Erigenæ statura an. 883. corporis admodum exigua, excitatissimum ingenium & perspicax. Dialecticæ & Philosophiæ humanæ egregiam operam navaverat, sed modicam in Theologicis acquiserat scientiam. Linguae Græcæ gnarus, opera S. Dionysii rogatus a Rege Carolo in Latinum transtulit; nam postquam relicta patria in Franciam transit, inter hujus Regis familiares adlectus, eique individuus socius tam mensæ quam cubilis factus est. Edidit ergo Joannes Tractatum de Prædestinatione, inscriptum Hincmaro & Pardulo, quibus in exordio gratias agit, quod sibi honorificam provinciam, suo calamo Fidem Catholicam defendendi, detulerint. In hoc Opere, quod in Capita novemdecim divisit, ex subtilissimis Dialecticæ principiis probare conatur, unicam dari prædestinationem, nempe Electorum, cumque peccatum & pœna non res, sed rei solummodo privatio, sint, hanc in sensu proprio nec prædestinari, nec prævideri posse. Sæpe citat S. Augustinum, putatque ipsius Auctoritate suam opinionem communiri.

Maug. to. 1.
p. 109.

n. 15. 16. &c.

Hoc Libro in lucem edito, Venilo Archiepiscopus Senonensis inde Excerpta, pariter in novemdecim Articulis *divisa,*

divisa, Prudentio Episcopo Trecensi mi-
 fit, rogans, ut errores refutaret. Credi-
 dit Prudentius in hoc Tractatu Errorem
 Pelagii, Origenisque contineri, & exhor-
 rescens, ut rem penitus exploraret, to-
 tum Joannis librum quæsit, quo perle-
 cto, Auctor Pelagii hæresi omnino infe-
 ctus ipsi visus est. Ergo eum refutare
 aggreditur anno 852. edito Tractatu cum
 eodem titulo, de Prædestinatione, pari-
 terque in Capita novemdecim diviso, in
 quo verba Joannis simpliciter referens
 eadem illo ipso ordine, quo occurrunt,
 refellit; Gotteschalcum autem non de-
 fendit. Ubique Auctoritate Patrum,
 præsertim S. Gregorii, S. Hieronymi,
 S. Fulgentii & S. Augustini nititur.

Cum eadem Excerpta Joannis Scoti
 Lugdunum fuissent delata, visum est il-
 li Ecclesiæ necessario esse respondendum,
 atque eam provinciam commisit Floro
 Diacono, jam tempore Agobardi Docto-
 ri celeberrimo, cujus non modo alia ad
 nos pervenerunt Opera, sed etiam olim
 scriptus de Prædestinatione sermo extat.
 Ejus vero Scriptum contra Joannem
 Scotum Tractatui quem Prudentius com-
 posuit similis est. Omnes propositiones
 Adversarii sui ad examen vocat, sophis-
 mata refellit, duplicem (*) prædestina-
 tionem

Sæculum IX.
 A. C. 852.

Prud. præf.
ibid. p. 194.

Prudentius
 contra Joan-
 nem.

v. Sirm. ad
avit. p. 60.

Baluz. ad
Amol. p. 150.

Maug. to. I.
p. 585.

L I 2

(*) Prædestinatio ad mortem alia non est,
 quam

Sæculum IX. tionem, liberi arbitrii fragilitatem, &
A.C. 852. Gratia necessitatem asserit. De Gotte-
 schalco loquitur in hunc modum: *Nescimus, qua iudicii forma hic miserabilis Monachus damnatus & aliquot ab-
 hinc annis in carcerem detrusus fuerit. Si quidquam usque adeo periculosum contra Fidem docuit, ut hoc modo in Synodo puniri mereveretur, more antiquo ceteras quoque hujus Regni Ecclesias per Epistolas Synodicas hujus rei certiores facere, saltem post ejus condemnationem oportuisset.*

§. LIX.

Epistola Amolonis ad Gotteschalcum.

*Ap. Agob.
 to. 2. p. 149.*

Ipfemet interim Gotteschalcus Scriptis suis opera cujusdam Monachi ad Amolonem Archiepiscopum Lugdunensem missis instantissime rogavit, ut ea legeret. Amolon his acceptis diu deliberavit, an respondendum sibi esset homini
 excom-

quam Reprobario negativa antevertens peccatum personale. Nam in eodem Decreto aliqui relinquuntur in massa perditionis & excluduntur a Gloria, in quo alii misericorditer eliguntur, & sicut Decretum istud antecedit prævisionem meritorum, ita etiam prævisionem peccatorum. Mezger, Tract. de Deo Uno.